

We wisten dat de dood onafwendbaar was.
In liefdevolle machteloosheid hebben we elkaar vastgehouden tot het eind.
We hebben samen gelachen en gehuild, samen gebeden en gehoopt. Op 1 augustus is van ons heengegaan

Marcel Docter

echtgenoot, vriend en maatje van Ellen Frijters,
broer, vriend of collega van ons.

In de leeftijd van 46 jaar.

*Zo lief en vrolijk als je was,
zo zal je altijd in onze herinnering blijven.*

Ondanks dat we wisten dat Marcel ongeneeslijk ziek was, waren er nog zoveel plannen, zoveel dingen te doen: we hadden immers nog even tijd.
Die tijd bleek op zaterdag 31 juli inøens erg kort te worden. Degenen die hem dierbaar waren hebben nog afscheid van hem genomen. In de vroege zondagochtend, bijgestaan door enkele dierbaren, is hij van ons heengegaan.
Droefheid en verbazing over zijn snelle heengaan, maar ook dankbaar dat pijn en lijden hem bespaard zijn gebleven.
Ruim 1 week geleden maakte hij nog een foto van de ondergaande zon aan de Noordzee; voelde hij meer dan hij vertelde?
We zullen het nooit te weten komen, en zo waren er meer dingen die we niet wisten van Marcel, simpel omdat hij zichzelf niet zo belangrijk vondt. Als hij anderen kon helpen cijferde hij zich weg en gaf zich voor de volle honderd procent.

Over gevoelens sprak hij niet veel, maar je zag hem genieten van de kleine dingen. De ondergaande zon, een kindertekening, een beertje, Blackie die los liep op het strand. Je zag hem genieten met Ellen tijdens de vele verre vakanties, maar ook gewoon gelukkig zijn op hun nieuwe stekkie aan de Tjweg.

Hij genoot van de zee, omdat de zee ook een eigenschap van hem liet zien; Marcel was recht door zee, hij zei waar het op stond en wat hij ervan vond. Hij kon er absoluut niet tegen als iemand niet oprecht tegen hem was, maar ook dat kon hij vergeven en vergeten. Hij hield niet van uiterlijke schijn, maar voor Ellen had hij alles over, want voor wat hem dierbaar was, was niets teveel.

Ook als iets hem echt interesseerde zette hij zich volledig in, of dat nu ging om zijn werk of een hobby. Marcel vond het heerlijk om te onderhandelen, zeker als hij er belang bij had. Toen hij wist dat hij zeer ziek was, wist hij meteen dat hij daarover niet wilde onderhandelen. De ziekte liet hem ook geen keus en toch ging hij opgewekt en grapjes makend ermee om. Hij bleef zichzelf, rokend, gehaktballen etend, met veel mayo, maar bovenal vrolijk en lief. We doen aan het leven van Marcel recht, en zo zou hij het ook willen, als we aan hem denken als de eeuwige en vrolijke optimist, tot het laatst toe. Ik ga niet dood, waren zijn woorden die zaterdagmiddag. Nee Marcel, dat klopt, je leeft in ons hart verder.

Bedankt dat wij een stukje van jou leven mochten zijn.

Bedankt dat jullie er waren; tijdens zijn leven en bij zijn crematie.

Oldenzaal, 5 augustus 2004